

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **Autoexpert spol. s r. o.**, IČO: 61326585
se sídlem Světova 523/1, Praha 8 – Libeň
zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem
se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2024, č. j. 11045/1.30/23-4,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Oblastní inspektorát práce pro hlavní město Prahu (dále jen „prvostupňový správní orgán“) rozhodnutím ze dne 5. 10. 2023, č. j. 4483/3.30/22-14 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle zákona č. 435/2004 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zaměstnanosti, ve znění účinném do 27. 12. 2023 (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a to ve výroku I. z přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti fyzickým osobám působícím jako osoby samostatně výdělečně činné D. P. v období květen až září 2021, D. S. v období květen až prosinec 2021, J. Č. v období květen až srpen 2021, K. R. v období září 2021, D. D. v období srpna 2021, F. D. v období květen až září 2021, R. V. v období květen až prosinec 2021, M. S. v období květen až srpen 2021 a P. H. v období květen až prosinec 2021, spočívající v tom, že uvedeným osobám umožnila výkon závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), jakožto řidičů – kurýrů při provádění přepravy zásilek ze skladu Rohlik.cz, provozovaného společností VELKÁ PECKA s. r. o., IČO: 03024130, na adrese U Prioru 884/4, 161 00 Praha 6 – Ruzyně, na adresy zákazníků, a to mimo základní pracovněprávní vztah, čímž porušila § 3 zákoníku práce. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový správní orgán žalobkyni výrokem II. pokutu ve výši 1 500 000 Kč a současně výrokem III. povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. K odvolání žalobkyně žalovaný změnil výrok I. prvoinstančního rozhodnutí tak, že slova „dle ust. 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti“ nahradil slovy „dle ust. 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023“ a ve zbytku prvoinstančního rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného brojí žalobkyně nyní podanou žalobou.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a následná podání

3. **Žalobkyně** v podané žalobě předně namítá nesprávný závěr žalovaného, že v nyní posuzované věci byly kumulativně naplněny všechny znaky závislé práce, když obchodní partneři žalobkyně jsou malými živnostníky a jimi vykonávaná činnost spadá do tzv. obojetných činností vymezených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 6 Afs 85/2014-39. Obchodní partneři zajišťující pro žalobkyni na základě obchodní spolupráce přepravu totiž mohou přepravu vykonávat jak jako osoby samostatně výdělečně činné, tak také v pracovním poměru. Žalovaný se však dostatečně nezabýval zjištěním, zda činnost vykonávaná obchodními partnery žalobkyně naplňuje znaky závislé činnosti, kdy pojem „závislá práce“ je nutné vykládat v intencích významu pojmu „závislá činnost“ ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), který je pojmem širším a v tomto smyslu pojmu „závislá práce“ nadřazeným. Zabýval-li by se žalovaný skutečným obsahem obchodního vztahu mezi žalobkyní a jejími obchodními partnery a způsobem výkonu jejich činnosti, musel by dospět k závěru, že se o závislou činnost nejedná. Žalobkyně připomněla, že s ní obchodní partneři navázali spolupráci a poskytovali jí služby na základě rámcové smlouvy zcela dobrovolně, přičemž si sami volili, kdy chtěli činnost pro žalobkyni poskytovat a kdy naopak ne. V této souvislosti žalobkyně upozornila rovněž na to, že žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí srovnává od sebe zcela odlišné činnosti, kdy M. B., Š. F. a V. T. jsou kmenovými zaměstnanci žalobkyně. Vykonávali tak pro žalobkyni odlišné činnosti než její obchodní partneři. Žalobkyně dále zdůraznila, že s ní obchodní partneři pravidelně spolupracovali z důvodu své spokojenosti, nikoliv z důvodu hospodářské a osobní závislosti nebo že by vůči nim žalobkyně vystupovala v nadřazeném postavení. Intenzitu a dlouhodobou povahu spolupráce proto nelze přičítat žalobkyni k tíži. Obchodní partneři měli možnost spolupracovat s jinými subjekty a žalobkyně ví o řadě z nich, kteří v dotčeném období takto i spolupracovali. To připouští rovněž žalovaný na straně 15 napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán pak v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že někteří obchodní partneři ze spolupráce s žalobkyní profitovali natolik, že fakturovali částky významně převyšující výši průměrné mzdy. Na to odkázal rovněž žalovaný na straně 10 napadeného rozhodnutí, nicméně tuto skutečnost chybně a nelogicky vyložil ve prospěch naplnění znaků závislé práce. Obstat dle žalobkyně nemůže ani závěr žalovaného uvedený na straně 8 napadeného rozhodnutí, že závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje pobírání odměny. Úplata je typická i v podnikatelských vztazích založených obchodními smlouvami, proto její pobírání nemůže „věrohodně prokazovat“ naplnění znaků závislé práce.

4. Žalobkyně dále namítá, že přestupek nespáchala, neboť činnost, kterou pro ni obchodní partneři vykonávali, nenaplnuje znaky závislé práce. Definičními znaky závislé práce jsou totiž dle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS) soustavnost, osobní výkon práce, vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem a osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Dle citované judikatury přitom musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků. Co se týče prvního znaku závislé práce, obchodní partneři neposkytovali žalobkyni služby soustavně, neboť neměli povinnost se v určitý čas dostavit na místo výkonu práce a plnit úkoly určené žalobkyní. Uzavřením rámcové smlouvy o přepravě se totiž obchodní partneři nezavázali k pravidelnému poskytování služeb a ani k poskytování služeb v určitém rozsahu. Povinnost provést přepravu obchodním partnerům vznikla teprve tehdy, kdy akceptovali objednávku a uzavřeli dílčí smlouvu. Samotnou dílčí smlouvu pak uzavírali obchodní partneři dle svého uvážení a mohli si sami zvolit, zda ji vůbec uzavřou, popřípadě v jaké dny a jak dlouho budou přepravu vykonávat. V této souvislosti žalobkyně poukázala na přehled jízd jednotlivých obchodních partnerů, z nichž vyplývá, že neposkytovali služby v pravidelných intervalech, ale pouze v některých dnech, které si sami zvolili. Obchodní partneři tedy neposkytovali služby v rozsahu pracovního poměru. Přesto žalovaný v napadeném rozhodnutí spatřoval naplnění znaku soustavnosti i v případě M. S. a D. D., aniž by tento svůj závěr blíže odůvodnil. Speciálně ve vztahu k D. D. je závěr žalovaného o soustavném poskytování služeb absurdní, když tento poskytoval v kontrolovaném období služby celkem sedm dnů v průběhu čtyř měsíců. Žalovaný naplnění znaku soustavnosti nesprávně dovozuje z předložené fakturace, z níž je dle něj zřejmé, že se jednalo o opakující se činnost. Odhlíží však od skutečnosti, že i v obchodních vztazích se činnosti opakují a přehlíží, že obchodní vztahy dlouhodobého charakteru jsou zcela běžné.
5. Ohledně naplnění druhého znaku závislé práce žalobkyně namítá, že obchodní partneři neměli povinnost vykonávat činnost osobně. Z rámcových smluv o přepravě vyplývá, že obchodní partneři mají možnost s předchozím souhlasem žalobkyně zajistit poskytování služeb prostřednictvím subdodavatelů. S uvedenou možností je pak počítáno i v dalších ujednáních rámcových smluv (viz čl. 7.4.3. a čl. 7.4.4. rámcových smluv o přepravě). Požadavek předchozího písemného souhlasu žalobkyně s poskytováním služeb prostřednictvím subdodavatele byl pak toliko projevem jejího zájmu na řádném a včasném poskytnutí služeb, neboť odpovídá za své závazky vůči svým odběratelům služeb a zprostředkovává i jejich koncovým zákazníkům. Žalobkyně dále nesouhlasí s nesprávným závěrem žalovaného, že na nyní posuzovanou věc nedopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 84/2017-35, přestože sám na straně 6 napadeného rozhodnutí vymezuje pojem závislé činnosti odkazem na § 6 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb.,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

o daních z příjmů. Z uvedeného je však pouze zjevná snaha žalovaného vyvrátit námitky žalobkyně jakýmkoliv způsobem.

6. Co se týče třetího znaku závislé práce spočívajícího ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, k tomu žalobkyně poukázala na chybný výklad rozsudku Nejvyššího správního sp. zn. 6 Ads 46/2013 ze strany žalovaného, když citovaný rozsudek netvrdí, že je v tomto ohledu rozhodující osobní a ekonomická závislost. Prvoinstanční správní orgán totiž znak osobní a ekonomické závislosti podřadil pod znak nadřízenosti a podřízenosti. Jedná se však o znak samostatný, který měl být v rámci přestupkového řízení komplexně posuzován, což nebyl. S touto námitkou se však žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, pouze se pokusil citovaný rozsudek kasačního soudu účelově vyložit. Žalobkyně trvá na tom, že činnosti vykonávané obchodními partnery nebyly vykonávány ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti, neboť obchodní partneři si mohli bez jakékoliv ingerence ze strany žalobkyně svobodně zvolit, kdy budou své služby žalobkyni poskytovat. Obchodní partneři se až akceptací dílčí objednávky zavázali na základě dílčí smlouvy přepravit konkrétní zakázku, za což se jim žalobkyně zavázala uhradit na základě fakturace odměnu. Žalobkyně však neměla vliv na to, jaké dílčí objednávky se jednotliví obchodní partneři rozhodnou akceptovat, a které dílčí smlouvy uzavřou. Žalobkyně tedy ani nemohla určovat pracovní dobu, když na to, kdy a zda vůbec budou přepravu vykonávat, neměla žádný vliv. O vztahu nadřízenosti a podřízenosti pak nesvědčí ani sjednané smluvní pokuty. Ty jsou na rozdíl od pracovněprávního vztahu běžnou součástí závazkového vztahu, kterou si smluvní strany sjednaly na základě svobodné vůle pro případ, že přepravní služby nebudou poskytovány řádně a včas. Stejně tak nesvědčí o vztahu nadřízenosti a podřízenosti možnost pronájmu vozidla a mobilního telefonu. Jednalo se pouze o možnost, nikoliv povinnost rámcovou smlouvu o pronájmu uzavřít. Jde-li o mobilní telefon, obchodní partneři si jej pronajímali jen z bezpečnostně technologických a právních důvodů. Byla v nich totiž nainstalována aplikace, jejímž prostřednictvím lze maximálně bezpečně potvrdit platbu a rovněž je bezpečnější s ohledem na nakládání s osobními údaji zákazníků klientů žalobkyně. Ve vztahu k automobilu pak někteří obchodní partneři tuto možnost ani nevyužili a zajišťovali činnost vlastním vozidlem, viz například M. S. V případě M. S. žalobkyně souhlasí s tím, že nevykonával závislou práci. Nesouhlasí nicméně se závěrem žalovaného, že v jeho případě bylo pro posouzení závislého postavení rozhodující právě to, že neuzavřel rámcovou smlouvu o pronájmu. Z případu M. S. totiž naopak plyne, že se nejednalo o povinnost. Dalším důvodem, proč žalobkyně možnost pronájmu umožňovala, bylo to, aby byly při přepravě potravin dodrženy požadavky kladené na přepravu potravin hygienickými a potravinářskými předpisy. Nelze však klást k tíži žalobkyně, že běžný podnikatel v přepravě zboží automobilem splňujícím tyto speciální zákonné požadavky nedisponuje.
7. Ohledně čtvrtého znaku závislé práce, tedy ekonomické a hospodářské závislosti, žalobkyně namítá, že tyto dílčí otázky zařadil prvostupňový správní orgán nesprávně pod jiné znaky závislé práce, což žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval. Žalobkyně má však za to, že ani tento znak závislé práce nebyl naplněn. Žalobkyně v této souvislosti poukazuje na to, že někteří obchodní partneři v období, kdy s ní spolupracovali, vykonávali přepravní služby i pro jiné digitální platformy, a je tedy zjevné, že byli schopni si samostatně zajistit příjem i bez žalobkyně. Nebyli tedy na žalobkyni ekonomicky závislí. Žalovaný žalobkyni v napadeném rozhodnutí vytkl, že neoznačila v tomto ohledu důkazy na podporu svých tvrzení. Skutečnost, že dva z obchodních partnerů žalobkyně vykonávají přepravní činnost i pro jiné subjekty, však plyne již z jejich výpovědí z protokolu o kontrole ze dne 29. 4. 2022, č. j. 14917/3.71/21-59 (dále jen „protokol o kontrole“). S obsahem těchto výpovědí pak Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pracuje i žalovaný v napadeném rozhodnutí, proto žalobkyní tvrzená skutečnost prokazatelně měla oporu v obsahu správního spisu. Je proto zjevné, že žalobkyně svou povinnost ve smyslu § 52 správního řádu neporušila, neboť uvedená skutečnost byla správním orgánům v rámci přestupkového řízení známa. Poukazuje-li pak žalovaný na to, že F. D. a O. H. zajišťovali rozvoz potravin i pro jiné objednatele, avšak na vlastním kole nebo vlastním automobilem, k tomu žalobkyně zdůraznila, že model spolupráce a podmínky poskytované obchodními partnery jiným subjektům nemohou být pro nyní posuzovanou věc relevantní. Jedná se o smluvní vztah nezávislý na žalobkyni, který nemůže ovlivnit. O naplnění znaků závislé práce pak nemůže svědčit ani opačná skutečnost, tedy že obchodní partneři své služby jiným subjektům neposkytovali. K tomu žalobkyně obchodní partnery nemůže nutit, přičemž pro posouzení znaků závislé práce je relevantní pouze to, že v tomto ohledu obchodní partnery nijak právně či fakticky neomezovala. Ekonomickou závislost pak nelze dovozovat ani z toho, že žalobkyně poskytovala obchodním partnerům odměnu podle celkového počtu provedených rozvozů, neboť úhrada odměny za poskytnuté služby je typickým znakem obchodních vztahů. V této souvislosti žalobkyně poukazuje na vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, když žalovaný obecně nepovažuje pro vyvození znaku ekonomické závislosti za rozhodnou nominální výši odměny, aby následně v nyní posuzované věci odůvodnil naplnění tohoto znaku právě výši obchodními partnery fakturovaných částek.

8. Žalobkyně dále namítá, že obchodní partneři nevykonávali činnost jménem žalobkyně. Žalovaným odkazovaná ustanovení rámcové smlouvy o přepravě nemají s touto problematikou žádnou souvislost, když v čl. 7.6. uvedené smlouvy byla řešena otázka toho, jaké vozidlo je obchodní partner s ohledem na požadavky na kvalitativní parametry v souvislosti s převozem potravin používat k přepravě. Dále neměli obchodní partneři povinnost být označení logem žalobkyně. S nemovitými věcmi označenými takovým logem obchodní partneři nakládali jen za situace, kdy je měli pronajaty na základě rámcové smlouvy o pronájmu. Rámcová smlouva o přepravě pak upravovala pravidla pro užívání předmětů opatřených logem žalobkyně zejména za účelem ochrany práv duševního vlastnictví. Uváděli-li přitom obchodní partneři při doručování zásilky na konci SMS zprávy název online obchodu Rohlik.cz, užívali jej výlučně za účelem identifikace zásilky pro koncového zákazníka. Žalovaný v této souvislosti neodůvodnil, v čem by měl být jím navrhovaný způsob v podobě předchozího informování zákazníků online obchodu Rohlik.cz prostřednictvím webu vhodnější a oproti způsobu zvolenému žalobkyní údajně v souladu s pracovněprávními předpisy. Žalobkyně nesouhlasí rovněž se závěrem správních orgánů, že obchodní partneři vystupovali jménem žalobkyně z důvodu, že přijímali za žalobkyni platby. Přijímání plateb od koncových zákazníků dle žalobkyně plyne ze samotné podstaty obchodního vztahu mezi ní a obchodními partnery. V opačném případě by spolupráce postrádala smysl, neboť by s každým obchodním partnerem musel být přítomen i zaměstnanec žalobkyně, který by platbu přijímal.
 9. Žalobkyně dále brojí proti závěru prvostupňového správního orgánu o naplnění znaku závislé práce spočívajícího ve výkonu činnosti dle pokynů žalobkyně. Obchodní partneři žalobkyně nebyli při poskytování služeb na základě rámcové smlouvy o přepravě povinni dodržet v aplikaci předem přednastavené pořadí jednotlivých zakázek a byli oprávněni se sami rozhodnout, jaké pořadí zvolí. Museli pouze dodržet čas doručení zvolený zákazníky klienta žalobkyně. Smluvní ustanovení plynoucí z rámcových smluv o přepravě pouze konkretizovala postup při poskytování přepravních služeb a převzetí a doručení zásilek přepravovaných na základě dílčích smluv. Dále byl vymezen způsob platby koncovým
- Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zákazníkem, tedy elementární aspekty sjednaného vztahu mezi žalobkyní a obchodními partnery. Žalobkyně v průběhu přepravy zásilek své obchodní partnery nikterak nekontrolovala a ani jim nedávala závazné pokyny, jimiž by měli povinnost se řídit. To ostatně plyne i z výpovědí zachycených v protokolu o kontrole. Zakotvila-li žalobkyně do rámcové smlouvy o pronájmu možnost monitorovat polohu vozidel, užití mobilních telefonů a kontrolu spotřeby CNG, LPG a benzínu, nečinila tak z důvodu kontroly výkonu činnosti, ale z důvodu možnosti kontrolovat způsob nakládání s věcmi v jejím vlastnictví. V této souvislosti žalobkyně namítla, že se žalovaný s námitkami žalobkyně ohledně nenaplnění znaku závislé práce v podobě výkonu činnosti dle pokynů nebo pod dohledem žalobkyně v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

10. Závěrem žalobkyně namítá porušení principu volného hodnocení důkazů, když se žalovaný nikterak nezabýval a nevypořádal se skutečnostmi plynoucími ze závěrečné zprávy obsahující výzkum nazvaný „*Názory a postoje kurýrů*“ z prosince 2023. Žalovaný nikterak neodůvodnil, proč by k předmětné zprávě nebylo možné přihlídnout, čímž se nevypořádal s žalobkyní předloženými podklady a navrženými důkazy. Nepovažoval-li žalovaný předmětnou závěrečnou zprávu za důkaz, který by měl provést, měl povinnost tuto skutečnost řádně odůvodnit, což neučinil. Správní orgány v průběhu správního řízení v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů přehlíželi důkazy svědčící ve prospěch žalobkyně a účelově vykládají již zjištěné skutečnosti k její tíži.
11. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na svém rozhodnutí a v podrobnostech odkázal zejména na stranu 6 až 18 napadené rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, především na stranu 40 až 61. Nad rámec uvedl, že žalobkyně lpí na formálně navozených smluvních vztazích mezi ní a jednotlivými kurýry, kdy souladně s tímto směrem neguje veškeré správními orgány formulované závěry týkající se naplnění znaků závislé práce. Žalovaný akcentoval, že v nyní posuzované věci je podstatné, zda byly materiálně naplněny znaky závislé práce, a nikoliv formální právní fasáda, pod níž jsou předmětné vztahy prezentovány navenek, bez ohledu na to, zda se jedná o tzv. činnosti obojetné povahy.
12. K argumentaci žalobkyně v bodu 33, resp. 34 žaloby týkající se odlišností činností vykonávaných M. B., V. T. a Š. F. žalovaný uvedl, že na straně 9 napadeného rozhodnutí toliko nastínil skutečnost, že žalobkyně na předmět své podnikatelské činnosti využívala výhradně osoby samostatně výdělečně činné, čímž jejich činností nahrazovala práci, kterou by jinak vykonávali zaměstnanci v pracovněprávním vztahu.
13. Ohledně námitky žalobkyně spočívající v tom, že pobírání odměny nemůže věrohodně prokazovat naplnění znaků závislé práce, žalovaný uvedl, že na straně 10 napadeného rozhodnutí neuzavřel, že by pobírání odměny za poskytnuté služby mělo věrohodně prokazovat naplnění znaků závislé práce, pouze toliko jeden z nich, a to subordináční vztah zaměstnance k zaměstnavateli. Ohledně výkladu rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013 žalovaný zdůraznil, že je to naopak žalobkyně, kdo jej nesprávně až tendenčně vykládá, rozlišuje-li v bodu 63 až 65 žaloby znak nadřízenosti a podřízenosti zaměstnance a znak osobní závislosti zaměstnance na zaměstnavateli. Hospodářská příčina osobní závislosti zaměstnance na zaměstnavateli objektivně prokazuje subjektivní vnímání podřízeného postavení zaměstnancem. Kromě toho správní orgány v rámci posouzení subordináčního znaku závislé práce vycházely z celé řady zjištěných skutečností, jak jsou tyto přezkoumatelně zachyceny na straně 57 a 58 prvoinstančního rozhodnutí. Z nich je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

patrné, že jsou kurýři v podřízeném postavení k žalobkyni a nejsou jejími rovnocennými obchodními partnery.

14. Žalovaný se dále ohradil proti námitce směřující do dlouhodobého charakteru spolupráce, neboť žalobkyně svou argumentaci buduje na závěrech ad absurdum, jež z napadeného rozhodnutí nelze vyvodit. Žalovaný se na straně 16 napadeného rozhodnutí totiž pouze vymezil co do dlouhodobé povahy vykonávané činnosti k jednomu subjektu, nikoli výlučně. Ohledně argumentace žalobkyně vztahující se k ekonomické a hospodářské závislosti žalovaný zdůraznil, že právní kvalifikaci určitého vztahu jako závislé práce nijak nebrání, pobírá-li pracující fyzická osoba v rozhodném období příjem rovněž od další osoby, neboť i zaměstnanec může mít více pracovních poměrů u více zaměstnavatelů. Žalovaný je přesvědčen, že poskytovaná odměna nemusí být pro posouzení závislé práce nutně jediným příjmem, ale musí být ekonomicky významným zdrojem pracovníkových příjmů. Dosahovali-li proto kurýři u žalobkyně pravidelně měsíčního příjmu minimálně ve výši odpovídající průměrné mzdě za rok 2021, jednalo se dle žalovaného o pro ně ekonomicky významný příjem. Poukazuje-li pak žalobkyně na to, že F. D. a O. H. zajišťovali rozvoz potravin i pro jiné objednatele, nedoložila žalobkyně v průběhu řízení ničeho na podporu těchto svých tvrzení, zejména v situaci, kdy tuto skutečnost kurýři sami negovali.
15. Co se týče námitky žalobkyně týkající se porušení principu volného hodnocení důkazů, k tomu žalovaný uvedl, že ze strany 13 napadeného rozhodnutí jednoznačně plyne, proč nelze k předloženým výsledkům průzkumu přihlídnout. Důvodem je skutečnost, že lze-li závislou práci vykonávat pouze v základním pracovněprávním vztahu, nemohou strany takovou činnost vykonávat v rámci jiného než vymezeného smluvního typu. Žalovaný upozornil, že zpráva o výsledku průzkumu byla součástí přípisu žalobkyně označeném jako doplnění odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v němž žalobkyně takový důkazní návrh nevznesla. Nemůže proto nyní žalovanému klást k tíži, že se tímto návrhem nezabýval. Kromě toho žalobkyně pro své tvrzení vychází toliko ze začátku věty, aniž by vnímala kontext celého odstavce a odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. V replice k vyjádření žalovaného **žalobkyně** zopakovala svou žalobní argumentaci a nad rámec ní uvedla, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadami správního trestání a Listinou základních práv a svobod. Skutečnost, že zákoník práce nereflektuje současný vývoj společnosti včetně digitalizace a distančního prodeje a poskytování služeb nemůže vést k tomu, aby byly státem vnucovány pracovněprávní předpisy stranám, které je objektivně nechtějí a nepotřebují. Vzhledem k tomu, že platné právní předpisy poskytování služeb prostřednictvím digitálních platform neupravují, je nutné vycházet z toho, že jde o soukromoprávní vztahy, pro něž je určující ústavně zaručený princip smluvní svobody. Dle žalobkyně je napadené rozhodnutí rovněž v rozporu s právem Evropské unie a reálným fungováním digitální ekonomiky, neboť má přesah pro celé odvětví digitálních online služeb souvisejících s přepravou osob a zboží. Nutil by totiž všechny poskytovatele služeb, aby dopravce zaměstnávali na klasický pracovní poměr, což je v rozporu s principem volného pohybu služeb ve smyslu čl. 56 a násl. Smlouvy o fungování Evropské unie. Napadené rozhodnutí rovněž nereflektuje, že judikatura soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) již problematiku řešila v rozhodnutí ze dne 22. 4. 2020 ve věci C-692/19 (*Yodel Delivery Network Ltd*) v němž konstatoval, že v případě takového typu vztahu se o závislou práci nejedná.
17. Ke své žalobní námitce spočívající v rozporu napadeného rozhodnutí s ustálenou judikaturou žalobkyně doplnila, že rozhodujícími kritérii pro určení, zda se jedná či nejedná o závislou činnost, je rozhodující zejména míra závislosti na subjektu, pro něž tyto činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

osoba vykonává, svobodná vůle a poškozující efekt neexistence pracovního vztahu. K otázce závislosti obchodních partnerů pak žalobkyně pro porovnání uvedla konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jež se uvedenou problematikou zabývají (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Afs 84/2017-35, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 6 Afs 85/2014-39). Ohledně poškozujícího efektu žalobkyně uvedla, že se touto otázkou žalovaný vůbec nezabýval, proto je v tomto ohledu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

18. Ohledně naplnění znaků závislé práce žalobkyně upozornila, že jí v rozhodném období podobné služby za obdobných podmínek poskytovala i řada obchodních společností. Z toho je zřejmé, že se nemohlo jednat o závislou činnost. Podotkla, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013 má-li správní orgán vztah podřízenosti zaměstnance vůči zaměstnavateli objektivně prokázat, musí zkoumat, zda je dána osobní závislost a zejména co je její příčinou. Osobní závislost však v nyní posuzované věci prokázána nebyla.
19. Co se týče dlouhodobého charakteru spolupráce, z obou rozhodnutí správních orgánů jednak vyplývá opak a dále správní orgány dle žalobkyně nevzaly v potaz celý systém fungování digitálních platforem nabízející vzhledem k dalším specifickým *gig economy* větší svobodu a možnost oboustranně nejen maximalizovat svůj zisk z podnikatelské činnosti, ale i organizovat svůj čas a kapacity způsobem, jaký jim osobně vyhovuje.
20. Žalobkyně se dále vymezila proti závěrům týkajícím se jediného zdroje příjmů obchodních partnerů. V rámci přestupkového řízení nebylo prokázáno, že by jediným zdrojem příjmů obchodních partnerů byla žalobkyně, přičemž není úkolem žalobkyně se těchto partnerů doptávat na jejich jiné obchodní vztahy. Důkazní břemeno totiž v tomto ohledu tížilo správní orgány.
21. Ohledně vztahu nadřízenosti a podřízenosti žalobkyně poukázala na to, že z možnosti odstoupení od rámcové smlouvy o přepravě nebo již uzavřené dílčí smlouvy v případě podstatného porušení povinností ze strany obchodního partnera nelze dovozovat znak závislé práce. Jedná se totiž naopak o běžný prvek obchodních smluv sloužící k ochraně práv jedné ze stran.

III. Posouzení žaloby

22. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná.
23. Městský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žalobkyně sice navrhla provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Podklady a listiny, z nichž městský soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
24. Městský soud předesílá, že totožnými otázkami, s téměř identickým skutkovým i právním základem jako v nyní posuzované věci, se již v minulosti zabýval třetí senát městského Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

soudu, a to v rozsudku ze dne 22. 7. 2025, č. j. 3 Ad 6/2024-151. Právě rozhodující senát se se závěry obsaženými ve shora citovaném rozhodnutí ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich jakkoliv odchylovat. V dalším posouzení z nich proto bude vycházet.

25. Podstatou nyní posuzované žaloby je zejména otázka, zda v případě spolupráce žalobkyně s jejími obchodními partnery konkrétně označenými v rozhodnutí správních orgánů byly naplněny znaky závislé práce, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku na úseku zaměstnanosti dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Stěžejními námitkami žalobkyně pak jsou, že předmět činnosti poskytovaný jejími obchodními partnery spadá do tzv. obojetných činností a žalovaný neprokázal, že byly kumulativně naplněny všechny znaky závislé práce, u nichž v podané žalobě jednotlivě rozvádí, proč ten který znak nebyl naplněn. Žalobkyně se rovněž dovolává obsahu rámcových smluv o přepravě, které s jednotlivými obchodními partnery uzavřela, a obchodněprávního charakteru spolupráce. Na tomto místě městský soud upozorňuje na skutečnost, že rámcové smlouvy o přepravě věcí byly, vyjma osoby K. R., uzavřeny jednotlivými obchodními partnery uvedenými ve výroku prvoinstančního rozhodnutí se společností VELKÁ PECKA s. r. o. Při realizaci projektu rozdělení ze dne 23. 3. 2021 pak došlo k přeměně společnosti VELKÁ PECKA s. r. o., kdy v rámci této přeměny se od jmenované společnosti odštěpila sloučením žalobkyně. Vzhledem k právnímu nástupnictví pak došlo i k přechodu rámcových smluv na žalobkyni. S účinností od 1. 5. 2021 tak byly jednotlivé rámcové smlouvy o přepravě a o pronájmu a užívání vozidla a mobilního telefonu převzaty žalobkyní, o čemž byli jednotliví obchodní partneři žalobkyní písemně informováni. V dalším textu proto městský soud nerozlišuje mezi tím, s kým obchodní partneři uzavřeli rámcové smlouvy, neboť žalobkyně vstoupila do uvedených smluvních vztahů namísto původní společnosti VELKÁ PECKA s. r. o. Městský soud podotýká, že i v případě obchodního partnera K. R., který s žalobkyní uzavřel smluvní vztah až po jejím odštěpení sloučením, žalobkyně takřka shodně navázala na předchozí praxi společnosti VELKÁ PECKA s. r. o.
26. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti *právnícká osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*
27. Podle § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti je *nelegální prací závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.*
28. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce *závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Dle druhého odstavce citovaného ustanovení musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*
29. Podle § 3 zákoníku práce *závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr.*
30. Problematikou výkladu pojmu závislé práce v intencích § 2 odst. 1 zákoníku práce se komplexně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS. Uzavřel, že „*společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“ (shodně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2015, č. j. 2 Ads 33/2015-16, či ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Ads 40/2014-41). Městský soud v této souvislosti upozorňuje, že definiční znaky závislé práce jsou obsaženy pouze v § 2 odst. 1 zákoníku práce, nikoliv však již ve druhém odstavci citovaného ustanovení, které zakotvuje povinnosti, jež zaměstnavateli vznikají na základě výkonu práce, tedy podmínky, za nichž má být závislá práce vykonávána. K uvedené otázce se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015-27, v němž uvedl, že „tyto podmínky nejsou samostatnými znaky závislé práce, jsou však významnými vodítky, na základě nichž lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Kupříkladu pobírání odměny za práci nepatří mezi obligatorní znak závislé práce, na jejím základě však lze existenci závislého postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli prokázat (srov. již zmiňované rozsudky č. j. 6 Ads 46/2013 – 35 nebo č. j. 2 Ads 33/2015 – 16).“

31. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 6 Afs 85/2014-39, se dále „za závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, se považuje výlučně osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, jeho jménem, za mzdu, plat nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost. Podle ustanovení § 3 stejného zákona pak platí, že závislá práce může být vykonávána výlučně v pracovněprávním vztahu podle tohoto zákona, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy podle tohoto zákona jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr. Lze tedy rozlišovat tři typy činností. V prvním případě se jedná o činnosti provozovatelné výlučně jako nezávislá činnost, ať již kvůli zákonné úpravě (např. soudní exekutor, notář) či z povahy věci (s ohledem na rozsah, druh činnosti, např. komplexní výrobní činnosti, určité typy obchodní činnosti, velká realitní kancelář aj.). Ve druhém případě jde o činnosti „obojetné“ povahy (drtivá většina menších živnostníků jako zedník, instalatér; svobodná povolání, asistenční činnosti; nejrůznější služby jako účetní, kadeřník atd.), ve třetím pak o činnosti ryze závislé (např. pokladní supermarketu). Judikatura postupně dospěla k závěru, že činnosti „obojetné“ povahy nespádají daňověprávně do kategorie nedovoleného „švarcsystému“. Nesmí však jít o předstírání samostatnosti a zastírání skutečného stavu spočívajícího v ryze závislé činnosti a ani o zneužití práva. V tomto směru je rozhodující způsob zabezpečování běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti příjemce prací, které by nemělo probíhat například outsourcingem typicky závislých (zejména dělnických) činností. V tomto směru lze odkázat na závěry zdejšího soudu v rozsudku ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 39/2001 - 41, publ. pod č. 168/2004 Sb. NSS: „Zajišťuje-li osoba provozující cestovní kancelář včetně průvodcovské činnosti tuto průvodcovskou činnost jen osobami vykonávajícími činnost na základě živnostenského oprávnění, porušuje tímto jednáním § 1 odst. 4 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, neboť se jedná o plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti cestovní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

kanceláře.“ V rozsudku ze dne 11. 11. 2003, č. j. 5 A 176/2000 - 37, pak uvedl: „Úklidové práce jsou v restauračním zařízení běžným úkolem vyplývajícím z předmětu činnosti, neboť souvisejí s poskytovanými službami. Zaměstnavatel je tedy dle ustanovení § 1 odst. 6 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ze znění zákona č. 578/1991 Sb. a zákona č. 167/1999 Sb., povinen zabezpečit je svými zaměstnanci. Prostřednictvím osoby samostatně výdělečně činné by mohl uvedené činnosti zajistit pouze tehdy, pokud by se jednalo o krátkodobé nárazové práce převyšující kapacitní možnosti jeho zaměstnanců, případně pokud by šlo o krátkodobé speciální úklidové úkony vyžadující vyšší odbornost a složité technické vybavení.“ V rozsudku ze dne 14. 11. 2007, č. j. 3 Ads 32/2007 – 66, zdejší soud posuzoval případ, ve kterém na pile pracovaly osoby, které nebyly zaměstnanci kontrolovaného zaměstnavatele, ale pracovaly na základě jednotlivě uzavřených smluv o dílo, v nichž bylo předmětem smlouvy provedení prací v dřevařské výrobě. Dospěl k závěru, že šlo o hlavní způsob, kterým je zajišťováno plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti kontrolovaného soukromého zaměstnavatele: „(...) práce vykonávané zaměstnanci stěžovatele přímo souvisejí se zajištěním provozu pily a byly prováděny v zařízeních určených pro tyto činnosti na vlastní odpovědnost stěžovatele, který celý provoz organizoval a řídil.“ Uvedené závěry kasační soud dále upřesnil v rozsudku ze dne 13. 1. 2022, č. j. 4 Ads 256/2021-31, v němž mimo jiné uvedl, že „pokud by se přitom smluvní strany snažily zastřít existenci pracovněprávního vztahu uzavřením občanskoprávní nebo obchodněprávní smlouvy, je na místě posuzovat jejich soukromoprávní vztah podle jeho skutečné povahy. Při posuzování, zda dochází v konkrétním případě k výkonu závislé práce, nemůže být tedy rozhodujícím, na jakém formálním základě pracovník svou činnost provádí (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 - 28, a ze dne 13. 10. 2015, č. j. 2 Ads 151/2015 - 27).“ V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Ads 225/2018-29, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že při posouzení toho, zda došlo k naplnění § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti „není a z povahy věci ani nemůže být rozhodující, jak se vztah formálně jeví a jak byl případně mezi jeho stranami formálně upraven, ale podstatné je faktické naplnění podmínek výkonu závislé práce, jak jsou vymezeny v § 2 zákoníku práce. To z důvodu, že podstatou takového obcházení zákona je zastřené právní jednání, které se formálně jeví jako vztah mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti, avšak fakticky naplňuje veškeré znaky pracovněprávního vztahu. Při posuzování této fakticity pak nemůže být rozhodující ani to, že vůlí obou stran takového vztahu bylo založit obchodněprávní vztah, jak v tomto případě opakovaně namítala stěžovatelka, neboť i tento projev vůle může zastírat skutečný účel vztahu, jímž je výkon závislé práce. Nejvyšší správní soud proto nemůže akceptovat námitku stěžovatelky, týkající se omezení autonomie vůle stran takového vztahu, které označila dokonce za porušení čl. 2 odst. 3 Listiny, když obě strany jak při uzavírání předmětného vztahu, tak i dodatečně, tj. ve správním řízení před orgánem prvního stupně doložily prohlášení, že nejen formálně co do označení právního jednání, ale i obsahem jejich skutečné vůle bylo uzavřít a realizovat obchodněprávní vztah. To z důvodu, že ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti sleduje onu fakticitu poměrů smluvních stran, v níž lze sledovat obcházení zákona o zaměstnanosti a dalších povinností plynoucích pro obě strany z pracovněprávních předpisů. Jinak řečeno, předmětná právní úprava se vztahuje na situace, kdy smluvní strany sice uzavřely formálně obchodněprávní či občanskoprávní vztah a jejich skutečná a oboustranně shodná vůle i sledovala založení takového vztahu, pokud se však fakticky chovají tak, jako by se jednalo o vztah pracovněprávní. Tato konstrukce zákona dle Nejvyššího právního soudu ob stojí i z hlediska stěžovatelkou namítaného čl. 2 odst. 3 Listiny („Každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“); to již jen z formálního důvodu, že zákon ukládá povinnost vykonávat činnosti, které naplňují znaky závislé práce, pouze v

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pracovněprávních vztazích (viz § 3 zákoníku práce), přičemž tento požadavek má i své materiální východisko, neboť je jím sledován veřejný zájem na ochraně pracovního trhu a ostatně i ochrana jedné ze stran takového vztahu, tj. fyzické osoby vykonávající takovou činnost.“

32. Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti rovněž opakovaně zabýval otázkou konfliktu závislé práce a činnosti na základě soukromoprávní smlouvy. V již citovaném rozsudku sp. zn. 2 Ads 151/2015-27 uzavřel, že „i pokud smluvní strany uzavřou občanskoprávní či obchodněprávní smlouvu, která splňuje veškeré zákonné náležitosti, bude nutno posoudit jejich vztah jako pracovněprávní, naplňuje-li činnost realizovaná na základě takových smluv znaky závislé práce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013 – 28).“ V uvedeném rozsudku pak kasační soud shledal, že prokáží-li správní orgány naplnění veškerých znaků obsažených v § 2 odst. 1 zákoníku práce, bude se jednat o výkon závislé práce i za situace, kdy zaměstnavatel zaměstnanci neposkytuje za jeho práci mzdu, plat či odměnu, nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, případně odmítá-li přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem nebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak ukládá § 2 odst. 2 zákoníku práce. Posuzování naplnění jednotlivých znaků by přitom „nemělo sklouznout k ryze formálnímu „škatulkování“, ale mělo by vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu (zda jsou smluvní strany vůči sobě fakticky v postavení dvou rovnocenných obchodních partnerů apod.).“
33. Žalobkyni dle soudu lze přisvědčit, že kurýrní činnost je typově činností obojetné povahy. Její výkon je tedy v zásadě možný jak samostatně, tak v rámci pracovněprávního vztahu. Prizmatem shora uvedených judikатурních závěrů je však nezbytné v každém konkrétním případě zvážit pravou povahu této činnosti a rovněž okolnosti, za nichž je taková činnost vykonávána. Zejména je pak nutné přihlédnout k tomu, zda kurýři zabezpečují pouze doplňkové či vedlejší úkoly, nebo běžné úkoly vyplývající z předmětu činnosti podnikatele. Spadá-li pak kurýrní činnost u podnikatele mezi běžné úkoly, neměl by být výkon této činnosti zcela přesunut na externího dodavatele. Opačná situace by nastala u podnikatele, při jehož činnosti by příležitostně vyvstala potřeba osobně někam doručit zásilku. Pro takové nahodilé situace je dle soudu smysluplné, aby podnikatel uzavřel smlouvu se subjektem poskytujícím kurýrní služby jakožto osoba samostatně výdělečně činná.
34. V nyní posuzované věci se však z rámcové smlouvy o přepravě věcí podává, že dle preambule je žalobkyně právnickou osobou „podnikající mj. v oblasti prodeje a distribuce potravin, tabákových a alkoholických výrobků a dalšího zboží; činnost Odesílatele zahrnuje i obstarání přepravy Zásilek s tímto zbožím zákazníkům Odesílatele“. Z uvedeného je zřejmé, že v případě žalobkyně je doručování objednaných potravin a jiných produktů podstatou předmětu její činnosti a na práci kurýrů její podnikání spočívá. To městský soud považuje za zásadní. V této souvislosti má městský soud za to, že nyní posuzovanou věc lze přirovnat k situaci, jíž se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 39/2001-41, č. 168/2004 Sb. NSS. V něm uzavřel, že „zajišťuje-li osoba provozující cestovní kancelář včetně průvodcovské činnosti tuto průvodcovskou činnost jen osobami vykonávajícími činnost na základě živnostenského oprávnění, porušuje tímto jednáním § 1 odst. 4 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, neboť se jedná o plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti cestovní kanceláře.“ Uvedenou optikou pak nelze než uzavřít, že doprava potravin je plněním běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti žalobkyně. Ze seznamu zaměstnanců založeném ve správním spisu pod označením D3 současně vyplývá, že žádný ze zaměstnanců

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nebyl zařazen na pozici odpovídající kurýrní činnosti a žalobkyně zajišťovala dopravu výhradně prostřednictvím kurýrů vykonávajících tuto činnost na základě živnostenského oprávnění. Nesvěřovala jim tedy jen krátkodobé nárazové práce převyšující kapacitní možnosti zaměstnanců žalobkyně, případně krátkodobé speciální úkony vyžadující vyšší odbornost a složité technické vybavení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2003, č. j. 5 A 176/2000-37).

35. Při posuzování povahy činnosti je nezbytné klást důraz na faktický stav a skutečný obsah právního jednání, neboť předmětem zkoumání ve vztahu k nelegální práci je jednání potenciálně zastřené. Je totiž nepochybné, že subjekt, který se pokouší určitým jednáním zastřít jiné, vykonstruuje smluvní vztah do té míry, aby formálně vyhovoval sledované právní úpravě. Poukazuje-li proto žalobkyně na to, že závislost jejích obchodních partnerů nedosahovala takové intenzity, aby ji bylo možné označit za závislou činnost, že obchodní partneri uzavřeli smlouvu na základě svobodné vůle a smlouva pro ně byla výhodná, a dále poukazovala-li na nezávislou realizaci dílčích zakázek, nesoustavnou činnost obchodních partnerů, různorodost fakturace za jednotlivá období či absenci jejích pokynů ve vztahu k činnosti obchodních partnerů, to vše zejména s odkazem na rámcovou smlouvu o přepravě, tak s tímto závěrem se městský soud neztotožňuje. Městský soud má naopak za to, že smluvní ujednání, na něž žalobkyně ve svých námitkách odkazuje, jsou právě takto účelově uzpůsobená, jak bude podrobně rozvedeno níže. Cílem právní úpravy institutu nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti totiž bylo „omezit *praktiky, kdy fyzické osoby vykonávají práci pro jinou fyzickou nebo právnickou osobu mimo pracovněprávní vztah, tzn. zabránit obcházení zákona formou výkonu samostatné výdělečné činnosti nebo na základě občanskoprávních smluv*“ (viz důvodová zpráva k novele zákona o zaměstnanosti, provedené zákonem č. 367/2011 Sb.).
36. Městský soud se v návaznosti na výše uvedené zabýval posouzením naplnění jednotlivých znaků závislé práce.
37. Ve vztahu ke znaku soustavnosti vykonávané práce založila žalobkyně svou obranu zejména na tom, že dle uzavřených rámcových smluv se její obchodní partneri nezavázali k pravidelnému poskytování služeb a ani k poskytování služeb v určitém rozsahu. Nemuseli rovněž uzavírat dílčí smlouvy a neměli povinnost k akceptaci objednávky. Obchodní partneri si mohli sami zvolit dny, kdy budou zakázky realizovat a tímto způsobem si mohli zvolit i přestávky v práci.
38. Městský soud předně uvádí, že totožnou námitku v téměř shodném znění žalobkyně vznesla i v rámci správního řízení. Již prvostupňový správní orgán na stranách 54 až 56 prvoinstančního rozhodnutí poukázal na skutečnost, že i zaměstnanec v pracovním poměru má možnost sjednat si v pracovní smlouvě jinou stanovenou týdenní pracovní dobu, např. kratší pracovní dobu, nebo jiné rozvržení pracovní doby, např. pružnou pracovní dobu. Na straně 55 prvoinstančního rozhodnutí pak prvostupňový správní orgán u všech kurýrů, za jejichž výkon nelegální práce byla žalobkyně sankcionována, uvedl rozpis odrážející, jak byl výkon činností obchodními partnery prováděn, to vše s vazbou k jednotlivým po sobě jdoucím měsícům v korunovém ohodnocení. Uzavřel, že se s ohledem na četnost provádění kurýrní činnosti nejednalo o spolupráci příležitostnou, a už vůbec ne jednorázovou, nýbrž o pravidelný výkon totožné práce. Tomuto závěru přisvědčil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, který se sice ztotožnil s žalobkyní, že i služby v obchodněprávním vztahu mohou být poskytovány dlouhodobě, současně však podotkl, že dlouhodobá povaha vykonávané činnosti ve vztahu k jednomu subjektu je typická právě pro výkon závislé práce,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

třebaže i v nepravidelných intervalech. O pravidelném dlouhodobém výkonu činnosti jednotlivými obchodními partnery svědčí rovněž výpovědi těchto osob, jež jsou zachyceny v jednotlivých záznamech o jednání, dále pak na stranách 8 až 14 protokolu o kontrole ze dne 29. 4. 2022, č. j. 14917/3.71/21-59 (dále jen „protokol o kontrole“), a rovněž i v prvoinstančním rozhodnutí na stranách 42 až 51. Obchodní partneři shodně popsali průběh pracovního dne, a vyjádřili se rovněž k fakturaci, která je součástí správního spisu a kterou prováděli 1 x měsíčně, kdy podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu pronajatého od žalobkyně. Rovněž i tato četnost fakturace potvrzuje pravidelnost, resp. soustavnost práce vykonávané obchodními partnery. Stejně tak lze soustavnost identifikovat z prokázané skutečnosti, že obchodní partneři vykonávali práci pro žalobkyni pravidelně v několika po sobě jdoucích měsících tak, jak je vymezeno kontrolované období (D. P. od května 2021 do září 2021, D. S. od května 2021 do prosince 2021, J. Č. od května 2021 do srpna 2021, F. D. od května 2021 do září 2021, R. V. od května 2021 do prosince 2021, M. S. od května 2021 do srpna 2021 a P. H. od května 2021 do prosince 2021). Žalobkyně v podané žalobě na uvedené skutečnosti nikterak konkrétně nereagovala, ani je nerozpороvala. Trvala pouze na tom, že má-li obchodní partner možnost zvolit si, zda zakázku přijme či nepřijme a může si sám zvolit, v jakých dnech bude činnost vykonávat, nejedná se o soustavou činnost. Dle žalobkyně tak nebylo možno uzavřít, že by obchodní partneři poskytovali služby v rozsahu pracovního poměru. Městský soud však připomíná, že soustavnost jako znak závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce nemůže být vykládán jen ve smyslu opaku jednodenní práce, jednorázové činnosti, jednorázové výpomoci, ale právě s přihlédnutím k tomu, že závislá práce může být vykonávána také v právním vztahu založeném na dohodě o provedení práce či o pracovní činnosti. Vlastní výkon práce tak může být v určitém časovém rozmezí značně nerovnoměrný.

39. Co se týče dílčí námitky žalobkyně ohledně neexistence povinnosti obchodních partnerů uzavřít dílčí smlouvu o přepravě konkrétních zakázek, je tato argumentace žalobkyně dle názoru městského soudu lichá. Jednotliví obchodní partneři shodně uvedli, že se v ranních hodinách dostavili do skladu, přihlásili se do aplikace a od dispečera dostali zakázku k vyřízení. Připravenou zakázku pak následně převzali a odvezli zákazníkovi. Obchodní partneři tedy dílčí smlouvy fakticky pravidelně a dlouhodobě uzavírali. Možnost nepravidelného uzavírání dílčích smluv tak zůstala pouze v teoretické rovině, když obchodní partneři uzavírání dílčích smluv neodmítali a ve skutečnosti byly dílčí smlouvy uzavírány soustavně.
40. Odhlédnout pak nelze ani od skutečnosti, že žalobkyně s obchodními partnery uzavírala nejen rámcové smlouvy o přepravě, ale i smlouvy o pronájmu a užívání vozidla a mobilního telefonu, na základě nichž přijímali pokyny žalobkyně. Těmito pokyny se pak obchodní partneři také při vlastní pracovní činnosti řídili využívaje pracovních prostředků žalobkyně v podobě osobního automobilu, mobilního telefonu a platebního terminálu, a to způsobem určeným v rámcové smlouvě o pronájmu a užívání vozidla a mobilního telefonu. Ve vztahu k těmto pronajatým prostředkům měli obchodní partneři smluvně upraveny povinnosti, při jejichž nedodržení jim hrozily smluvní pokuty (viz Příloha č. 1). Bez nich nebylo možné sjednanou činnost pro žalobkyni vykonávat ani fakturovat a dodržovat časový harmonogram určený žalobkyní.
41. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že podmínka soustavnosti jako podmínka závislé práce byla naplněna, neboť obchodní partneři vykonávali práci pro žalobkyni pravidelně v rádech několika po sobě jdoucích měsíců. Byť rámcová smlouva o přepravě obchodní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

partnery nezavazovala k pravidelnému poskytování služeb ani k poskytování služeb v určitém rozsahu, a povinnost provést přepravu ze strany obchodního partnera vznikla až okamžikem akceptace objednávek, obchodní partneři fakticky vykonávali práci pro žalobkyni soustavně, což je prokázáno nejen popisem pracovního dne kurýrů (pan D. P., D. D., R. V., M. S.), ale právě pravidelně po sobě jdoucími měsíčními fakturami, které obchodní partneři vystavovali k proplacení žalobkyni. Dle fakturovaných období je zřejmé, že obchodní partneři pracovali pravidelně, neboť každý měsíc fakturovali konkrétní částky, prakticky odpovídající průměrné mzdě, v některých případech i částky násobně vyšší. Soud pro stručnost odkazuje na stranu 55 prvoinstančního rozhodnutí, kde je výše těchto částek uvedených na fakturách specifikována. Sama skutečnost, že výše fakturovaných částek byla odlišná v jednotlivých fakturovaných obdobích, není dle soudu rozhodná, neboť tato výše závisela na počtu vyřízených zakázek a dalších skutečnostech posuzovaných dle ceníku přepravného. Z údajů uvedených jednotlivými obchodními partnery vyplývá, že podklady pro fakturaci (tj. počet vyřízených zakázek) byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu, což odpovídá i adekvátní kontrole ze strany žalobkyně. Nelze opomenout, že čas doručení zakázky byl plánován centrálně dispečinkem a s popisem trasy byl předáván mobilní aplikací obchodnímu partnerovi. Městský soud s ohledem na výše uvedené shledává podmínku soustavnosti za splněnou.

42. Ve vztahu k podmínce osobního výkonu práce považuje městský soud za nezbytné poznamenat, že žalobkyně v žalobě nerozporuje, že by obchodní partneři vykonávali práci osobně. Namítá pouze, že neměli povinnost vykonávat činnost osobně, neboť podle čl. 7.4.3. a čl. 7.4.4. rámcové smlouvy o přepravě bylo výslovně umožněno poskytovat přepravní služby prostřednictvím subdodavatele.
43. Podle čl. 7.4.3. rámcové smlouvy o přepravě se Dopravce zavazuje „*vykonávat přepravu Zásilek osobně; Dopravce není oprávněn zajistit přepravu Zásilky prostřednictvím jiných osob („Subdodavatel“) bez předchozího písemného souhlasu Odesílatele*“.
44. Z obsahu citovaného ustanovení rámcové smlouvy však dle městského soudu vyplývá a je formulován tak, že obchodní partneři jsou povinni vykonávat přepravu osobně. Možnost zajistit přepravu zásilky prostřednictvím jiných osob je a priori vyloučena, s výjimkou případů, kdy k tomu žalobkyně předem udělí písemný souhlas. Dikce čl. 7.4.3. rámcové smlouvy dle názoru soudu nenavozuje dojem nezávislého postavení obchodního partnera, který může zcela volně uvážit, zda přepravu uskuteční osobně, či za pomoci třetí osoby. Ze skutečností uváděných obchodními partnery pak vyplývá, že fakticky se jednalo toliko o hypotetickou možnost uvedenou ve smlouvě, která však nikým nebyla realizována. Ačkoliv tedy rámcová smlouva možnost využití subdodavatele proti písemnému souhlasu žalobkyně připouštěla, obchodní partneři fakticky tuto možnost nevyužívali a práci vykonávali osobně. Uvedené vyplývá zejména z protokolu o kontrole, jehož součástí jsou i kontrolní zjištění zahrnující ústní vyjádření jednotlivých obchodních partnerů konkrétně označených v prvoinstančním rozhodnutí. Ti shodně uvedli, že v autě jezdí pouze řidič bez dalších osob, a shodně rovněž všichni dotazovaní uvedli, že sami žádné zaměstnance či subdodavatele nemají. V této souvislosti městský soud podotýká, že nikterak nerozporuje argument žalobkyně o možnosti obchodních partnerů zajistit výkon činnosti prostřednictvím subdodavatelů, nicméně jak uzavřel Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 4 Ads 256/2021, pro posouzení znaků závislé práce je rozhodující faktický stav.
45. Správní orgány při zkoumání naplnění znaku osobního výkonu práce dále poukázaly na skutečnost, že vznik živnostenských oprávnění obchodních partnerů, jehož předmětem je Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

silniční motorová doprava, korespondoval se zahájením jejich činnosti pro žalobkyni. Městský soud ze správního spisu ověřil, že D. P. vzniklo živnostenské oprávnění 15. 2. 2017, datum podpisu rámcové smlouvy o přepravě sice není čitelné, nicméně v dodatku k rámcové smlouvě o přepravě je jako datum uzavření smlouvy uvedeno 9. 2. 2017, D. S. vzniklo živnostenské oprávnění 20. 2. 2020, rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel 15. 11. 2019, J. Č. vzniklo živnostenské oprávnění 1. 6. 2020, rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel 25. 3. 2020, M. S. vzniklo živnostenské oprávnění 24. 8. 2020, rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel 25. 8. 2020, K. R. vzniklo živnostenské oprávnění 25. 8. 2021, rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel 24. 8. 2021, D. D. vzniklo živnostenské oprávnění 16. 9. 2019, rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel 5. 9. 2019, F. D. vzniklo živnostenské oprávnění 20. 4. 2020, rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel 11. 3. 2020, R. V. vzniklo živnostenské oprávnění 21. 10. 2020, rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel 1. 1. 2017 a P. H. vzniklo živnostenské oprávnění 7. 10. 2020, rámcovou smlouvu o přepravě uzavřel 1. 10. 2020. Z uvedeného správní orgány dovodily, že tyto osoby dlouhodobě před zahájením výkonu činnosti pro žalobkyni neprovozovaly v daném oboru podnikatelskou činnost, avšak živnost založili právě za účelem osobního výkonu činnosti pro žalobkyni, když tak byli nuceni udělat právě s ohledem na skutečnost, že žalobkyně na danou činnost nehledala zaměstnance. Podle žalovaného nelze v takovém případě hovořit o volbě formy obchodní spolupráce, neboť žalobkyně možnost volby nepřipustila. S uvedenými úvahami se městský soud ztotožňuje a dodává, že ze skutečností uvedených K. R., D. D., F. D., M. S., P. H. a R. V. vyplývá, že hlavní pracovní poměr ani dohoda o pracovním poměru či dohoda o pracovní činnosti jim nabídnuty nebyly (viz protokol o kontrole). O skutečnosti podmiňující uzavření rámcových smluv v podobě živnostenského oprávnění mimo jiné v oblasti silniční motorové dopravy pak svědčí rovněž úvodní ustanovení rámcových smluv o přepravě, v němž je definován dopravce pod písmenem (B) jako fyzická osoba zapsaná v živnostenském rejstříku, podnikající mimo jiné v oblasti silniční motorové dopravy.

46. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že znak závislé práce spočívající v osobním výkonu byl naplněn.
47. Dále se městský soud zabýval otázkou, zda obchodní partneři vykonávali práci jménem žalobkyně a podle jejích pokynů.
48. Prvostupňový správní orgán se touto otázkou zabýval na stranách 59 a 60 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na straně 17 napadeného rozhodnutí. V protokolu o kontrole obchodní partneři D. P., K. R., D. D., F. D., R. V., M. S. a P. H. shodně uvedli, že od žalobkyně měli v pronájmu automobil, který měl jednotné firemní označení, konkrétně polep objednatele Rohlík.CZ. D. S. k výkonu činnosti používal vlastní automobil s polepem Rohlík.CZ. Dále měli všichni jmenovaní v pronájmu mobilní telefon s aplikací a přenosný platební terminál. K vyřizování reklamací obchodní partneři uvedli, že reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ. Obchodní partneři K. R., F. D., R. V., M. S., D. D. a P. H. k otázce placení spropitného uvedli, že chtěl-li zákazník zaplatit spropitné, platil přes svoji online objednávku. Obchodní partneři K. R., R. V., F. D., M. S. a P. H. ke komunikaci se zákazníkem uvedli, že se u zákazníka kurýr ohlásí cca 5 minut před doručením zakázky zprávou SMS s křestním jménem řidiče názvem on-line obchodu Rohlík.cz.
49. Ze shora uvedených výpovědí obchodních partnerů plyne, že ačkoliv neměli podle rámcové smlouvy o přepravě povinnost využívat vozidla z vozového parku žalobkyně, fakticky je využívali, přičemž uvedli, že auta mají jednotně označena firemním polepem objednatele

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Rohlík.CZ. Žalobkyně dále poskytovala obchodním partnerům prostředky k výkonu práce a organizovala výkon jejich činnosti, rovněž jim pak vypůjčovala nástroje pro výkon práce. Shodně pak obchodní partneři uvedli, že se u zákazníka ohlašují cca 5 minut před doručení zakázky zprávou SMS s křestním jménem kurýra a názvem on-line obchodu Rohlík.cz. Reklamace objednávky řeší zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ. V této souvislosti městský soud připomíná závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 46/2013, že „*doplňkovým hlediskem může být i to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob.*“ S ohledem na shora uvedené dospěl městský soud k závěru, že k uvedenému došlo i v nyní posuzované věci, neboť obchodní partneři se zákazníkům ohlašovali sice svým jménem, avšak s uvedením názvu on-line obchodu Rohlík.CZ, přičemž rovněž reklamace objednávek řešil zákazník se zákaznickou podporou Rohlík.CZ. Odhlédnout nelze rovněž od ujednání obsaženého v rámcové smlouvě, že obchodní partneři mají výslovnou povinnost chránit zájmy a dobré jméno žalobkyně.

50. Jak vyplývá z již výše citované judikatury, tento jednotlivý prvek sice sám o sobě neprokazuje, že se jedná o výkon závislé práce, avšak v souhrnu s dalšími okolnostmi, tak jak byl výkon práce popsán jednotlivými obchodními partnery, soud nemá pochybnost o tom, že obchodní partneři vykonávali práci jménem žalobkyně. Obchodní partneři rovněž vůči zákazníkům nevystupovali jako osoby samostatně výdělečně činné, ale jménem online obchodu Rohlík.cz. Soud proto uzavírá, že z výpovědí jednotlivých obchodních partnerů vyplývá výkon práce jménem žalobkyně, a tedy naplnění dalšího znaku závislé práce.
51. K naplnění dalšího znaku závislé práce, kterým je výkon práce podle pokynů žalobkyně, městský soud uvádí, že prvostupňový správní orgán se naplněním tohoto znaku závislé práce zabýval na straně 58 a 59 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na straně 17 napadeného rozhodnutí. Dále z rámcové smlouvy o přepravě vyplývají konkrétní pokyny pro výkon práce obchodních partnerů pro žalobkyni, a to zejména z čl. 4 (Převzetí zásilky), čl. 5 (Doručení zásilky), jakož i čl. 7 (Práva a povinnosti smluvních stran). Podle čl. 4.2. „*Dopravce je při převzetí Zásilky k přepravě povinen Zásilku řádně prohlédnout a informovat Odesílatele o případných vadách Zásilky*“. Podle čl. 5.1. věty první „*Dopravce je povinen doručit Zásilku na Adresu Zákazníka, tj. ke dveřím bytu, kanceláře nebo jiných prostor na Adrese Zákazníka, není-li v Objednávce uvedeno jinak*“, podle čl. 5.3. „*Dopravce je povinen před vydáním Zásilky zkontrolovat totožnost Příjemce a ověřit, že je starší 18 let*“, podle čl. 5.5. „*Nelze-li zásilku doručit podle 5.1. až 5.4. této Smlouvy, bude vrácena Odesílateli, neudělí-li Odesílatel Dopravci odlišné instrukce*“, podle čl. 5.8. „*Veškeré dokumenty k doručované Zásilce, zejména pak potvrzení o převzetí, je Dodavatel povinen nejpozději následující den po doručení Zásilky doručit Odesílateli zpět do místa odeslání Zásilky Odesílatelem a zapsat údaje do Systému*“. Podle čl. 14 rámcové smlouvy je žalobkyně oprávněna odstoupit od rámcové smlouvy nebo od jakékoli dílčí smlouvy v zákonem stanovených případech, zejména pak v případech podstatného porušení povinností obchodního partnera stanovených v rámcové smlouvě. Za podstatné porušení povinností obchodního partnera se považuje zejména situace, kdy obchodní partner opakovaně nebo trvale v rozporu s čl. 7.11 poskytuje přepravu v rozporu se standardy žalobkyně, nebo když obchodní partner dvakrát a více poruší zákaz kouření dle čl. 7.5.8. Právě existenci „Standardů Odesílatele“ ve smyslu čl. 7.11 rámcové smlouvy, které jsou obchodní partneři povinni dodržovat, soud pokládá za významnou indicii výkonu práce dle pokynů zaměstnavatele. Žalobkyně totiž zjevně nemá zájem pouze na výsledku spolupráce, tj. doručení předané zásilky, ale rovněž na tom, aby kurýrní služba probíhala dle jejich představ vymezených v uvedených Standardech. Shora uvedené povinnosti obchodních partnerů jsou pak nepochybným znakem výkonu práce podle pokynů zaměstnavatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Pojem „instrukce“, který je uveden v shora citovaném čl. 5.5., je významově totožný s pojmem „pokyn“. Soud je proto toho názoru, že rámcová smlouva je tvořena souborem pokynů, jehož rozsah odpovídá právě závislé práci, jak bude rozvedeno dále.

52. Výkon práce dle pokynů zaměstnavatele vyplývá též ze smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a obchodními partnery, jejímž předmětem je zachování důvěrnosti. Podle čl. 3.1 smlouvy o zachování důvěrnosti se obchodní partner zavazuje, že nebude s důvěrnými informacemi nakládat „v rozporu s pokyny Společnosti“. Podle čl. 3.2 smlouvy o zachování důvěrnosti je kurýr povinen se „při práci s Důvěrnými informacemi, zejména v rámci přístupu k Osobním údajům řídit doloženými pokyny“ žalobkyně. Stejně tak byli obchodní partneři proškoleni ohledně bezpečnosti a ochrany zdraví při práci.
53. Odhlédnout nelze rovněž od skutečnosti, že dodržování pokynů žalobkyně je vynucováno systémem smluvních pokut. Podle čl. 10 rámcové smlouvy v případě každého jednotlivého porušení ustanovení rámcové smlouvy či porušení standardů žalobkyně ze strany obchodního partnera vzniká žalobkyni právo požadovat po obchodním partnerovi uhrazení smluvní pokuty. Právě smluvní pokuty za každé i nepříliš významné porušení povinnosti (např. pokuta 200 Kč za prodlení při převzetí zásilky k přepravě o 15 minut) dle názoru soudu zakládají nevýhodné postavení obchodních partnerů spolupracujících s žalobkyní na základě živnostenského oprávnění oproti situaci, kdy by kurýrní činnost vykonávali na základě pracovní smlouvy či dohody o pracích konaných mimo pracovní poměr.
54. Na základě výše uvedeného soud konstatuje, že žalobkyně dávala svým obchodním partnerům pokyny, které přesahovaly rámec v obchodněprávních vztazích běžně stanovovaných práv a povinností, a práci obchodních partnerů celkově de facto řídila.
55. Další, tzv. subordinační kritérium závislé práce úzce souvisí s kritériem předchozím. Prvostupňový správní orgán se naplněním znaku závislé práce spočívajícím v podřízeném vztahu zaměstnance vůči zaměstnavateli zabýval na straně 57 a 58 prvoinstančního rozhodnutí a žalovaný na straně 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Nadřízenost žalobkyně vůči zjištěným obchodním partnerům se projevuje zejména tím, že žalobkyně určila obchodním partnerům povinnosti, při jejichž porušení je oprávněna odstoupit od rámcové smlouvy nebo od jakékoli dílčí smlouvy a požadovat uhrazení smluvních pokut. Tomu však neodpovídají oprávnění obchodních partnerů, eventuálně reciproční povinnosti žalobkyně. Napříč rámcovou smlouvou se objevují podrobně stanovené povinnosti obchodního partnera, tedy k čemu se dopravce „zavazuje“, „je povinen“, co „bere na vědomí“ či za co vše „nese odpovědnost“. Na straně druhé však ve smlouvě lze jen stěží nalézt práva dopravce, který má de facto pouze právo na odměnu („Přepravné“) dle čl. 8. Rámcové smlouvy. K tomu je však nutné podotknout, že tato odměna není smluvená, nýbrž ji jednostranně určuje žalobkyně Ceníkem a obchodní partner tedy nemá možnost s žalobkyní o odměně jednat. V případě, že se změnou („aktualizací“) Ceníku nesouhlasí, má toliko možnost smlouvu vypovědět. Podobně mu svědčí jen právo vypovědět smlouvu, nesouhlasí-li s aktualizovaným zněním Standardů žalobkyně (čl. 7.11. Smlouvy). Smluvní vztah mezi obchodním partnerem a žalobkyní tedy není vyvážený, žalobkyně v něm vystupuje z pozice výrazně silnější strany, což svědčí o podřízeném vztahu obchodních partnerů vůči ní.
56. Soud souhlasí rovněž s názorem žalovaného, že o podřízenosti obchodních partnerů svědčí též okolnost, že při rozvozu, resp. při doručování zásilek museli obchodní partneři dodržovat i časový rozvrh určovaný žalobkyní a nemohli v rámci poskytování služby uplatňovat svoji volnost, jak je typické právě pro osoby samostatně výdělečně činné. Kromě

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

toho i s vyřizováním zakázky jsou spojeny sankce dle přehledu smluvních pokut. Z výpovědi svědka M. S. pak mimo jiné vyplývá, že priority v přidělování zakázkových bloků jsou stanovovány v závislosti na spolehlivosti kurýra a jeho hodnocení zákazníkem, a obdobně, srážky z odměn jsou ovlivněny například negativním hodnocení vyřízení zakázky zákazníkem.

57. Prvkem podřízenosti kurýrů vůči žalobkyni je i jejich osobní či hospodářská závislost na zaměstnavateli. Je-li tento prvek ve vztahu dvou subjektů naplněn, je tím vyloučena činnost odlišná od závislé práce, např. samostatná podnikatelská činnost, byť tento prvek není definičním znakem závislé práce. K uvedenému se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozsudku sp. zn. 6 Ads 46/2013, když uvedl, že „*společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.*“ Z fakturace obchodních partnerů vyplývá, že rámcovou smlouvu se žalobkyní uzavřeli za účelem výdělků a práci vykonávali za finanční odměnu. Jak již soud uvedl výše, obchodní partneři každý měsíc fakturovali částky prakticky odpovídající průměrné mzdě, v některých případech i částky násobně vyšší. Většina obchodních partnerů (R. V., D. D., M. S., P. H.) sdělila, že kromě žalobkyně pro další firmy obchodní činnost nevykonává, což by ani při četnosti výkonu činnosti pro žalobkyni nebylo možné. Lze tedy uzavřít, že obchodní partneři byli ekonomicky závislí na příjmu za odvedenou práci. Znak závislé práce v podobě hospodářské závislosti tak byl dle soudu naplněn.
58. Ohledně znaku závislosti žalobkyně rovněž argumentuje tím, že obchodní partneři mohli používat vlastní vozidlo či mobilní telefon a případný pronájem těchto věcí byl pouze možností, nikoliv povinností. Uvedené tvrzení žalobkyně však neodráží příslušná ustanovení rámcové smlouvy o přepravě, jež se svými obchodními partnery uzavřela.
59. Dle čl. 7.7. smlouvy o spolupráci a přepravě věcí uzavřené s D. P. „*Dopravce se zavazuje užívat k plnění svých povinností dle této Smlouvy vozidlo, které si od Odesílatele (dále jen „Vozidlo Odesílatele“)* pronajal na základě Smlouvy o pronájmu vozidla a mobilního telefonu ze dne 08.02.2017 (dále jen „Nájemní smlouva“).“ Dle čl. 7.11. citované smlouvy „*Dopravce se zavazuje užívat k plnění svých povinností dle této Smlouvy mobilní telefon, který si od Odesílatele pronajal na základě Nájemní smlouvy (dále jen „Mobilní telefon“).*“
60. Dle čl. 7.6. rámcové smlouvy o přepravě věcí uzavřené s D. S., J. Č., M. S., D. D., F. D. „*Dopravce se zavazuje užívat k plnění svých povinností dle této Smlouvy pouze určené vozidlo Odesílatele („Vozidlo Odesílatele“), které si od Odesílatele pronajal na základě zvláštní smlouvy, případně, po předchozím písemném schválení Odesílatelem, i jiné vozidlo plně odpovídající popisu vozidla určeného k přepravě zásilek dle Standardů uvedených v čl. 7.11 této Smlouvy (Vozidlo Dopravce).*“ Dle čl. 7.10. rámcové smlouvy „*Dopravce se zavazuje užívat k plnění svých povinností dle této Smlouvy mobilní telefon, který si od Odesílatele pronajal na základě*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zvláštní smlouvy, případně, po předchozím písemném schválení Odesílatelem, i jiný telefon plně odpovídající popisu mobilního telefonu určeného k plnění povinnosti dle této Smlouvy dle čl. 7.11 této Smlouvy.“

61. Z uvedeného vyplývá, že obchodní partneři měli povinnost používat primárně vozidlo žalobkyně. Užití vlastního vozidla sice žalobkyně obchodním partnerům umožnila, takovou možnost však podmínila nejen tím, že vozidlo bude mít vlastnosti nezbytné pro přepravu mimo jiné potravin, což je zcela pochopitelné, ale rovněž tím, že k využití vlastního vozidla bude zapotřebí jejího souhlasu. Takové ujednání však není dle městského soudu typickým ujednáním v rámci rovnocenného obchodního vztahu s obchodním partnerem poskytujícím kurýrní služby a uskutečňujícím přepravu samostatně a nezávisle. V případě, že by obchodní partner byl skutečně nezávislým subjektem vykonávajícím přepravu samostatně, nesl by odpovědnost za to, že jeho vozidlo bude splňovat potřebné parametry a že bude schopen poskytnout smluvené služby v ujednané kvalitě. Zároveň by k tomu nepochybně nepotřeboval předchozího schvalovacího procesu ze strany žalobkyně. Stejně tak využití mobilního telefonu žalobkyně podmínila nejen potřebnými parametry, což je rovněž v zásadě pochopitelné například pro možnost instalace objednávkové aplikace, ale taktéž předchozím písemným souhlasem. Není nicméně zcela zřejmé, z jakého důvodu by právě mobilní telefon měl takovému souhlasu podléhat. Fakticky pak žádný z obchodních partnerů uvedených v prvoinstančním rozhodnutí, u nichž měla žalobkyně umožnit výkon nelegální práce, přepravu s vlastním automobilem a za využití vlastního mobilního zařízení nerealizoval, jak vyplývá ze smluvních ujednání založených ve správním spise. V této souvislosti městský soud připomíná, že doprava zboží k rukám zákazníků je činností, na níž žalobkyně vystavěla své podnikání. Přirozeně tedy zajistila takové množství pomůcek, které pro výkon této činnosti potřebuje. Vzhledem k výši hmotného i nehmotného majetku, jakož i k objemu finančních prostředků a know-how, jimiž žalobkyně i po odstěpení od společnosti VELKÁ PECKA s. r. o. nepochybně disponuje, je zřejmé, že žalobkyně k této činnosti vytvořila veškeré zázemí, které by jednotlivý živnostník obstaral jen ztěží. V této souvislosti proto lze uzavřít, že obchodní partneři byli na žalobkyni závislí, neboť sami si nebyli schopni zajistit zázemí k výkonu činnosti v takovém rozsahu a kvalitě, jaký jim byla schopna poskytnout žalobkyně.
62. Žalobkyně dále nespornuje, že obchodní partneři podléhali systému pokut, jejichž výše se řídila Přílohou č. 1. Uvedla však, že je subjektem některých veřejnoprávních povinností, jejichž plnění je povinna zajistit i u obchodních partnerů, např. hygienické předpisy pro skladování a dovoz potravin. Měla proto zájem na tom, aby jí byly poskytovány služby sjednané kvality. Žalobkyně namítá, že z existence ujednání o smluvních pokutách nelze vyvozovat vztah nadřízenosti a podřízenosti. Z uvedené přílohy vyplývá výše možných pokut za jednotlivá porušení povinností obchodních partnerů, např. za nedostavení se k výkonu přepravy dle dílčí smlouvy bez předchozího informování žalobkyně, za jízdu se spolujezdcem, za pozdní vrácení vozidla do depa, za nedotankované vozidlo, za neuklizené vozidlo, za neoprávněné užití pronajatého vozidla k jiným účelům než k výkonu přepravy, za nedobytý mobilní telefon, ztrátu kurýrního čipu či vjezdové karty, za neoznačení kurýra cedulkou s názvem společnosti na viditelném místě, za nedodržení firemního oblečení s označením Rohlik.cz atd.. K tomu městský soud uvádí, že ačkoliv smluvní pokuty jsou běžnou součástí obchodněprávních vztahů, z přehledu systému pokut tvořícího přílohu rámcové smlouvy vyplývá, že pokuty mohou být udělovány za porušení, jež se blíží vynucování povinností ze strany zaměstnanců. Jsou-li totiž předmětem postihu porušení například v podobě neoznačení kurýra cedulkou, nedodržení firemního oblečení a nedobytí

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

telefon, nelze z těchto porušení seznat žalobkyní proklamovanou nezávislost jejich obchodních partnerů, když jsou po těchto vynucovány povinnosti jako u běžného zaměstnance.

63. Městský soud se dále zabýval specifičností výkonu posuzovaných činností, jejich ekonomickým základem a smyslem. Jak již bylo výše uvedeno, soud posuzovanou činnost neshledal takovou, aby v ní obchodní partneři vykonávali nějakou specializovanou činnost. Obchodní partneři de facto vykonávali činnost dopravce zásilek dle požadavků konkrétních koncových zákazníků tak, jak jim byly nabídnuty dispečinkem dle shromážděných dat od koncových zákazníků. Zboží dle objednávky ve skladu naložili a odvezli je koncových zákazníkům. Rozhodovací volnost, na kterou ve své obraně míří žalobkyně, byla dána toliko momentem přijetí zakázek v daný časový úsek. Obchodní partneři mohli toliko přijmout či nepřijmout doručení zakázek v daný časový úsek. Způsob provedení, odpovědnost z toho vyplývající, již byla předem determinována povinnostmi obsaženými v uzavřených smlouvách, včetně nájmu za zapůjčení vozidla či mobilního telefonu, včetně pokut za nedodržení žalobkyní stanovených povinností. Rozhodovací volnost, na kterou ve své obraně poukazuje žalobkyně a o níž rovněž opírá existenci obchodních vztahů s obchodními partnery, byla v daném případě natolik omezena (upínala se pouze k eventualitě přijmutí či nepřijmutí doručení zakázek v daný časový úsek), že soud vedla k závěru, že v reálném výkonu činnosti se jednalo pouze o dílčí součást vykonávané činnosti, za níž žalobkyně platila obchodním partnerům dle vystavených faktur „odměnu“. Výše fakturovaných a vyplacených částek závisela na počtu vykonaných zakázek, což bylo ověřitelné ze strany žalobkyně prostřednictvím pronajatých mobilních telefonů (podklady pro fakturaci byly uloženy v aplikaci mobilního telefonu) a byla rovněž ekonomickou motivací činnosti obchodních partnerů, tedy ekonomickým smyslem práce kurýrů.
64. Žalobkyně se dovolává existence specifičnosti jejího podnikání, kdy řada společností, poskytujících služby koncovým zákazníkům, přistoupila k digitalizaci svých postupů a komunikaci se zákazníky distančním způsobem, přičemž způsob spolupráce mezi žalobkyní a osobami, které dopravují zboží koncovým zákazníkům, je specifický, zejména z důvodu, že tato spolupráce probíhá téměř výhradně digitálně. K tomu soud uvádí, že na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že ve správním řízení bylo prokázáno, že činnost obchodních partnerů vykazovala všechny znaky závislé práce, jak je vyžaduje § 2 odst. 1 zákoníku práce a též judikatura Nejvyššího správního soudu. V posuzovaném případě se soud ztotožňuje s žalovaným, že rámcové smlouvy pouze zastíraly faktický stav, tedy že obchodní partneři pro žalobkyni reálně vykonávali závislou práci. Soud je toho názoru, že v kontextu dnešní doby není povaha podnikání žalobkyně natolik specifická, aby odůvodňovala obcházení pracovněprávních předpisů. I když žalobkyně sice správně tvrdí, že obchodní partneři vykonávali činnost tzv. obojetné povahy, mohli tedy tuto činnost vykonávat jak v pracovním poměru, tak jako samostatně výdělečnou činnost, avšak v posuzovaném případě svědčily okolnosti doprovázející právní vztah obchodních partnerů a žalobkyně o tom, že poskytování přepravy fakticky neslo znaky závislé práce. Správní orgány v tomto ohledu dostatečně zjistily skutkový stav a jejich závěry měly ve zjištěných skutečnostech oporu, kdy rovněž tvořily ucelený logický řetězec.
65. Uvedené hodnocení věci dle soudu neodporuje ani závěrům přijatým Soudním dvorem EU v rozhodnutí Yodel, na které žalobkyně odkazovala. Podle výroku tohoto usnesení „*Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby musí být vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby osoba*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pracující pro svého údajného zaměstnavatele na základě dohody o poskytování služeb, v níž je uvedeno, že je tato osoba nezávislým podnikatelem, byla kvalifikována jako „pracovník“ ve smyslu této směrnice, pokud může:

- *za účelem poskytnutí služby, ke kterému se zavázala, využít subdodavatelů nebo náhradníků;*
- *přijmout, nebo nepřijmout jednotlivé úkoly zadávané svým údajným zaměstnavatelem nebo jednostranně určit jejich maximální počet;*
- *poskytovat své služby jakékoliv třetí osobě, a to včetně přímých konkurentů údajného zaměstnavatele, a*
- *stanovit si vlastní „pracovní“ dobu v rámci určitých parametrů a organizovat si svůj čas spíše v souladu se svými osobními potřebami, než pouze v souladu se zájmy údajného zaměstnavatele,*

a to za předpokladu, že nic nenasvědčuje tomu, že je nezávislost této osoby fiktivní, a že není možné prokázat existenci vztahu podřízenosti mezi uvedenou osobou a jejím údajným zaměstnavatelem. Je nicméně na předkládajícím soudu, aby kvalifikoval tuto osobu z hlediska směrnice 2003/88 s přihlédnutím ke všem relevantním skutečnostem, které se jí týkají, a k ekonomické činnosti, kterou vykonává.“

V návaznosti na výše uvedené soud připomíná, že z dikce rámcové smlouvy vyplývá, že žalobkyně obchodním partnerům využití subdodavatelů zakázala, s výjimkou případů, kdy by k tomu udělila předchozí písemný souhlas. Takové ujednání dle názoru soudu nezakládá možnost (zcela svobodně) využít ke kurýrní činnosti subdodavatele či jiné třetí osoby. K tomu lze dodat, že fakticky všichni obchodní partneři žádné subdodavatele neměli a dopravní činnost vykonávali osobně. Soud je rovněž přesvědčen, že mezi obchodními partnery a žalobkyní existoval vztah nadřízenosti a podřízenosti (viz výše).

66. Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou řízení spočívající v odmítnutí návrhu důkazu žalobkyně v podobě závěrečné zprávy z výzkumu názorů a postojů českých kurýrů na jejich spolupráci s digitálními platformami. Soud ověřil ze správního spisu, že tuto zprávu skutečně žalobkyně připojila k podanému doplnění odvolání. Žalobkyně výslovně nenavrhlala tuto zprávu jako důkaz, leč argumentovala v doplnění odvolání právě s odkazem na tuto zprávu, že dotazovaní respondenti (kurýři) jsou spokojeni s flexibilitou nastavené spolupráce a svoboda živnostníka je pro ně důležitější než jistoty zaměstnaneckého poměru. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí ke zprávě z výzkumu názorů výslovně nevyjádřil, soud nicméně nepřistoupil z tohoto důvodu ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť na základě tohoto důkazu (zpráva z výzkumu názorů) nemohla žalobkyně prokázat či zpochybnit skutkové závěry zjištěné v rámci provedeného správního řízení opřené především o skutečnosti a údaje, které popsali konkrétně jmenovaní obchodní partneři ve svých vyjádřeních. Je tomu tak proto, že zpráva z výzkumu názorů nemá žádný konkrétní vztah ke spáchanému přestupku žalobkyní a provedení tohoto důkazu nemohlo žádným způsobem vnést nové skutečnosti do skutkových závěrů žalovaného, že v posuzovaném případě byl prokázán faktický stav ohledně výkonu činnosti obchodních partnerů v podobě závislé práce tak, jak bylo popsáno a posouzeno výše. Dle soudu proto uvedený důkazní návrh není relevantní ve vztahu k výroku o vině a trestu za projednávaný přestupek.
67. Pro úplnost soud k argumentu žalobkyně, že tzv. švarcsystém má být do budoucna legalizován, uvádí, že podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1, podle něhož se nelegální práci rozumí závislá práce (resp. práce, která má znaky závislé práce podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

§ 2 odst. 1 zákoníku práce) vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah (neumožňuje-li to jiný právní předpis). Žalobkyně je povinna se při svém podnikání řídit výlučně účinnou právní úpravou. Stejně tak soud nemůže přihlídnout k eventuální budoucí změně právní úpravy a musí při svém rozhodování zásadně vycházet z právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Argument žalobkyně, že její jednání nemá být v budoucnu kvalifikováno jako rozporné se zákonem, tak vede k závěru, že v současné době její jednání nezákonné je.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

68. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
69. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. září 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.